

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Juris Canonici Theoria Et Praxis, Ad Forum Tam
Sacramentale quàm contentiosum, tum Ecclesiasticum,
tum Seculare**

Cabassut, Jean

Lugduni, 1698

XXI. De jure præventionis: de partibus supplicationis beneficalis, & de
Signaturis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62355](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62355)

neficii reddit invalidam, si inter obitum & collationem non interfuerit sufficiens intervallum ad habendam obitus notitiam, eamque collatori notificandam. Et procedit hæc Regula in quibuscumque collationibus, tum Apostolicis, tum Ordinariorum. Deselva 3. p. quæst. 46. Renatus Chopinus libro de sacra Politia, cap. 3. num. 16. & Philippus Decius consil. 398. Alioqui nulla est collatio: & valet Regula ista non solum in vacatione per obitum, sed etiam in vacatione per sententiam depositionis aut privationis: à qua sententia, quemadmodum & à momento obitus, decurrere incipit tempus verosimilis notitiæ, habita ratione locorum distantia.

XXIV. Ne fraus ulla huic Regulæ fiat, cautum fuit Edicto Francisci I. anno 1539. ut in Ecclesiæ tabulario conscribatur dies sepulturæ defuncti Beneficiarii, cui subscribat Parochus, aliufve Superior Ecclesiæ, necnon Publicus Notarius, art. 50. & 51. Jubet insuper art. 54. domesticis defuncti Beneficiarii sub pœna corpori infligenda, ut Ecclesiæ sincerè significant diem ac horam obitus. Ac ipsi corporis recelatoribus laicis pœnam mortis indicit. Clericos autem cadaveris recelatores, aut recelationis cooperatores & conscios excludit penitus à quibuscumque defuncti Beneficiis, mandatque Judicibus ut multas pecuniarias eisdem infligant, art. 55.

* C A P U T XXI.

De jure Præventionis: de partibus Supplicationis beneficiæ, & de Signaturis.

I. **P**RESTATE gaudet Summus Pontifex in collatione Beneficiorum Ecclesiasticorum quoslibet Ordinarios præveniendi; aded ut si ambiguum sit quænam fuerit prior provisio, an Papæ, an Ordinarii circa idem pluribus collatum Beneficium, præferendus quidem ille sit qui prior inivit possessionem. Sed si hoc quoque ipsum sit ambiguum, aut si neuter possessionem adivit, præferendus ille sit, qui à Majori, hoc est Apostolica Sede provisionem habuit, cap. *Si à Sede Apostolica*, de præbend. in 6. Jus istud omne aboleverat Concilium Basileense, & in eo procusa Sanctio Pragmatica, tit. de collation. §. *Item circa*, eo quod omnia referret ad electionem, & non ad unius arbitrium. Sed per Concordatum jus istud præventionis revixit, tit. de Mandatis Apostolicis, §. *Declarantes*.

II. Hoc idem jus Ordinarios præveniendi competit pariter Legatis Apostolicis in provinciis sibi commissis, d. cap. *Si à Sede Apostolica*. Sed non

non extenditur ad Nuncios Apostolicos, nisi mittantur cum potestate Legatorum à latere. Gloss. in d. cap. *Si à Sede Apostolica*.

III. Cessat præventio si coram Ordinario res inchoata sit, quanvis nondum integra; ut si coram eo Beneficium resignatum sit, necdum collatum; aut si ab eo collatum sit Beneficium vacans, sed is cui collatum est, siue per absentiam, siue alia ex causa, nondum acceptaverit, cap. *Si tibi absenti*, de præbend. in 6. Debet verò intra tempus ab Ordinario præfixum acceptare, sed non ultra semestre, alioqui jus devolvitur ad Superiorem. Et si ab Ordinario intra sex menses collatum fuerit incapaci Beneficium, vel contra formas juris, non recurritur ad Papam, neque ad Legatum, jure præventionis, sed ad proximum Superiorem jure devoluto.

IV. Patronus Laicus intra tempus præsentandi præveniri non potest, sed potest à Papa præveniri Ecclesiasticus Patronus cum derogatione pro illa vice. Tempus præfixum Patrono Laico ad præsentandum est quadrimestre, Ecclesiastico autem semestre, cap. unico de jurepatron. in 6. Sed si Patronus intra debitum tempus Ordinario præsentaverit, non admittitur ulla præventio, quanvis sit juspatronatus Ecclesiasticum, cui potest Papa vel Legatus derogare. Summa ratio est, quia præventio non procedit quando jam res fuit inchoata, quanvis nondum integra, seu ad perfectum adducta. Louetus lit. P, num. 15.

V. Graduati etiam postquam insinuaverint, nondum tamen Beneficium vacans petierint ac requisierint, possunt à Papa præveniri. Rebuffus in Concordatum, tit. de Mandatis Apostolicis, §. *Statuimus*, Brodeus ad Louetum lit. P, num. 43. Sed postquam Graduatus requisiverit coram Ordinario, nullus est præventioni locus, ut sanxit Ludovicus XII. Edicto anni 1498. artic. 14. Quia scilicet res alibi jam inchoata fuit. Requisitio porrò fieri debet à Graduato intra semestre, quo elapso non amplius audietur. Rebuffus tract. Nominatum, quæst. 17. num. 3.

VI. Indultarii eodem jure potiuntur quo Graduati; à summo enim Pontifice præveniri possunt etiam post insinuationem indulti sui, sed nullatenus postquam Beneficium vacans requisierint. Debet verò Indultarius Beneficium vacans requirere intra mensem à die notitiæ vacationis, ut præventionem excludat. Clement. unica, de concess. præbend. quo loco Gloss. in verb. *Intra mensem*, dicit terminum mensis invaluisse de stylo, & more Curie. Papo lib. 2. placitorum, tit. 6. Conceditur tamen semestre ad conferendum.

VII. Ordinarii collatores, si Cardinalitia dignitate præfulgeant, non possunt à Papa vel Legato præveniri, juxta Indultum eis privilegium à Paulo IV. quod fuit in Magno Regio Consilio Lutetie publicatum & receptum, ut scribit Louetus lit. C, num. 15. Chopinus de sacra Politia, lib. 2. cap. 6. num. 1. Hujus Indulti verba latè se extendunt. *Non possunt*, inquit, *Sancta Romana Ecclesia Cardinales præveniri in Beneficiis ad collationem*

eorum conjunctim vel divisim, nominationem, electionem, presentationem, institutionem, & aliam quamcunque dispositionem pertinentibus. Ex his itaque inferitur, quod à præventione servatur jus patronatus etiam Ecclesiasticum, ubicumque Cardinalis potest instituere. Item quod Capitulis & Monasteriis quibuscumque servatur immune à præventionem jus eligendi & conferendi, quoties idem cum eis conjunctim jus competit Cardinali. Atque in his magis dignum trahit ad se minus dignum, suoque roborat & exornat privilegio, cap. *Quod in dubiis*, de consecr. Eccles. & l. *Que religiosi*, D. de rei vindicat. & l. *Queritur*, D. de stat. hom. * Istud verò Eminentissimorum Cardinalium privilegium, ut in collatione Beneficiorum præveniri non possint, hoc ipso quo hæc scribo anno 1684. judicio Amplissimi Regii Consilii confirmatum fuit, vacante per Curionis obitum Pelissana Parochia. Abbas Montis Majoris ad eam Ecclesiam tanquam Patronus primum nominavit Moriesum Sacerdotem, deinde Jacobum Michaëlem. Moriesus nominationis suæ schedulam Vicelegato Avenionensi obtulit, Michaël verò Aquiseptiensis Archiepiscopo Hieronymo Grimaldo Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali, qui ipsum conjunctim cum Metropolitano instituit; Moriesus autem à Vicelegato Literas retulit collationis ejusdem Parochiæ. Inde inter ambos lite mota coram Supremo Regis Consilio, adjudicata est Michaëli Parochia Pelissana, Moriesus autem in omnes expensas damnatus die 25. Septembris, anno 1684. hac addita ratione, quia intra sex annos vacans Beneficium, adversus indultum Cardinalibus privilegium præveniri non potest, etiam coram Papa, sive Cardinalis solus conferat, sive cum Capitulo conjunctim; minus enim dignum à digniore secum conjuncto trahitur & elevatur.]

VIII. Non admittitur præventio tam Papæ quàm inferiorum collatorum, ubi statuto, consuetudine, vel privilegio jus conferendi divisum est inter Episcopum, vel Abbatem & Capitulum, vel inter Papam & Episcopum aut Abbatem; & alternatim, aut per turnum, ut dicunt, seu per vices fit collatio, ut est usus in Britannia Armorica provincia Gallicana, ubi Papa collatione Beneficiorum potitur solus, quæ mensibus octo vacare contingit; Ordinarii verò conferunt reliquis quatuor anni ejusdem mensibus, ut ait Chopinus lib. 1. de sacra Politia, tit. 7. num. 21. Similes quædam mensium anni partitiones circa collationes Beneficiorum aliis quibusdam in locis vigent inter Papam & Ordinarios, ita ut sese invicem prævenire non possint. Gonzalez ad regul. de alternativa, glos. 10. n. 30. Mohedanus decis. 72. de Præbendis.

* IX. Plerumque fit, ut Clericus dum extrema conflictatur ægritudine successorem sibi quærat, beneficium in illius favorem resignando apud Papam vel Legatum, & deinde moriatur necdum expletis viginti à renunciatione diebus: interim verò provideat Ordinarius de eodem Beneficio per obitum; sed non multò post perlatis à suprema Sede provisionibus

in

in favorem resignatarii, cum dispensatione à regula viginti dierum, nascatur litigium inter resignatarium & provifum per obitum, utri ex duobus fit Beneficium adjudicandum? Joannes quidem Papo lib. 2. Placitorum, tit. 8. art. 15. Pastor lib. 2. tit. 17. num. 4. Rebuffus in Praxi Benefic. ad regul. de infirm. resignant. gloss. 14. num. 6. & 7. idemque tract. de pacific. possessor. num. 391. unanimes adstruunt præferendum esse resignatarium à Papa, Legatove provifum, ob superioris Sedis prærogativam, conformiter ad cap. *Si à Sede*, de præbend. in 6. His aditipulantur pleraque Senatufconfulta; Rebuffus enim profert in tract. de pacific. possessor. Parisienfe anni 1542. in vigilia Sancti Matthæi Apostoli, quanvis in illa causa provifum per obitum ab Epifcopo constaret eam retuliffe provisionem horâ sextâ matutinâ, eodemque die (sed nihil de hora constaret) resignatarius fuiffet à Summo Pontifice promotus. Papo quoque tribus aliis nititur Senatufconsultis, uno Tolofanæ Curia, duobusque aliis Curia Burdigalensis, uno quidem Maii 23. anno 1514. altero Februarii 1. anno 1532. Sanè ubicumque certò non constat admiffam esse à Summo Pontifice resignationem mortuo resignante, jura præfumunt fuiffe ab eodem admiffam, illo adhuc vivente.

X. Cæterum ubi liquidò constaret de opposito, nulla effet habenda ratio Pontificia provisionis, quantumvis in ejus Literis appofita foret clausula, *Vel aliter quocumque modo vacet Beneficium*; sed prævaleret provifio per obitum ab Ordinario facta, ut rectè docet Rebuffus in Praxi, loco cit. num. 13. hac ratione, quia tempore resignationis Beneficium non vacabat per obitum: ergo non videtur, neque præsumitur, Papam per obitum contuliffe, qui nondum contigerat; aut intendiffe Beneficium conferre vacaturum, sed tantummodò vacans, juxta cap. 1. de concess. præbend. quo viventis Beneficium conferri prohibetur: totaque illius clausulæ vis ad eum dumtaxat extenderetur effectum, quo prætenderetur incapacitas ad id Beneficium in persona resignantis ob contractam excommunicationem, irregularitatem, aliudve impedimentum.]

XI. Sive jure præfato præventionis, sive jure devoluti, sive ex necessitate dispensandi recurratur ad Papam aut Legatum in causis beneficiariis, contextenda primùm est in scriptis supplicatio, in qua desideratur Collatoris aut dispensatoris signatura. Primùm quidem in supplicatione fit rei, de qua Collator certificandus est, narratio; proponitur deinde supplicis desiderium, & subjiciuntur demùm clausulæ ad effectum gratiæ quæ postulatur necessariæ. Collatori ante omnia notificatur supplicis persona nomine proprio & cognomine, loco originis, dicecesisque, & Clericaturæ ac Ordinum, si quos habet, designata. Hoc tamen ultimum de Ordinibus non est semper necessarium, ut neque Nobilitatis, aut Gradus Doctoratus, alteriusve licentiæ expressio, nisi fortè petitum Beneficium hujusmodi qualitates requirat.

XII. Hoc

XII. Hoc tamen in genere præmonendum duco, quod error nominis, aut falsa demonstratio, quæ contingere faciliè in supplicationibus possunt, non efficiunt, modò satis de re, vel persona constet, cap. *Significante*, de rescript. & l. *Falsa demonstratio*, D. de condition. & demonstr. l. *Patronus*, §. 2. D. de legat. 3. & l. *In venditionibus*, D. de contrahend. empt.

XIII. Si petitur rescriptum in forma gratiosa, non verò in forma pauperum, debent necessariò in supplicatione sigillatim exprimi cætera Beneficia, quibus supplicans est provifus; dignitasque, & valor eorum, quantulacunque sint, cap. *Ad aures*, de rescript. cap. *Si motu proprio*, de præbend. in 6. Glossa Pragmaticæ Sanctionis, tit. de collation. §. *Item quod universitas*, Rebuffus in Praxi, tit. *Forma novæ provisionis*, Louetus lit. B, num. 3. sive orator de Beneficiis illis provifus sit in titulum, sive in perpetuam commendam; non est enim necesse exprimere commendam ad tempus, cap. *Postulasti*, de rescript. Insuper necesse est ut exprimat orator Beneficia sibi collata, quorum provisionem nondum acceptavit, nisi cum probabilis ignorantia facti excuset. Debet pariter Beneficia quibus spoliatus fuit, exprimere, si spes ei affulget postliminii; sed non ea, quibus per Judicis sententiam depositus fuit, si sententiæ acquieverit. Felinus in cap. *In nostra*, de rescript. alioqui subsequens collatio impugnari poterit ut obreptitia.

XIV. Præstimoniam verò, si qua habet, non tenetur exprimere, neque pensiones Ecclesiasticas quas habet etiam ad vitam; hæc enim propriâ Beneficiorum appellatione minimè comprehenduntur. Rebuffus tract. de pacif. possess. num. 133. Nec etiam tenetur exprimere Nominations, Expectativas, aut Indulta, per quæ jus habet ad Beneficium acquirendum; hæc enim non attribuunt jus in re, sed solum ad rem, neque Beneficii appellatione censentur. Neque obstat, quod istorum expressione potest fieri difficilior Collator ad annuendum; non enim omnia quis tenetur exprimere quæ remoram aliquam possent ingerere, sed sola illa quorum reticentia invehit juris impedimentum.

XV. Sed si rescriptum, vel signatura petitur in forma pauperum, debent non solum exprimi sigillatim quæcumque aliquis habet Beneficia, sicut requiritur in forma gratiosa communi, sed præterea quæcumque pensiones, præstimoniam, Beneficia manualia, hoc est, quæ ad nutum Superioris adimi, & in alios transferri possunt: itemque Indulta, Nominations, præsentationes ad futura Beneficia. Præterea ipsum oratoris patrimonium exprimi necesse est; alioquin erit obreptitium rescriptum, utpote contra formam privilegii & Collatoris intentionem obtentum, cap. *In nostra*, & cap. *Postulasti*, de rescript.

XVI. Multis tamen casibus etiam in gratiosa concessione non exigitur Beneficiorum expressio, aut certè omiffa suppletur. Primò si collatio fiat

fiat à Papa motu proprio, ac sine prævia supplicatione, cap. *Si motu* 23. de præbend. in 6. & Clement. *Si Romanus*, eod. tit. Quæ enim Papa per se ac motu proprio largitur, arguunt ejus propensum & benevolum animum dispensandi super formis Juris, & ut concessum sponte à se Beneficium sit permanens, cap. *Decet*, de regul. jur. in 6. Verumtamen si per concessionem factam motu proprio Papæ concurrant duo simul incompatibilia Beneficia, non censetur voluisse in isto canonico impedimento dispensare. Neque etiam quando provifus est inhabilis, dispensari præsumitur ab inhabilitate per istiusmodi proprium motum. Ancharanus consil. 137. Decius in cap. *Ad aures*, de rescript. Rota decif. 112. in novif.

XVII. Secundò in collationibus Ordinariorum Prælatorum Papæ & Legato inferiorum non exigitur aliorum Beneficiorum expressio. Clement. unica, de offic. jud. ordin. Quia præsumunt Jura de Ordinariis, quod Clericos sibi subditos, & sibi subjectarum Ecclesiarum statum accuratè cognoscant. Id verò non præsumitur à Papa vel Legato, ob ipsorum ditricius amplitudinem.

XVIII. Tertiò si collatio fiat à Rege jure Regaliæ, non desideratur aliorum Beneficiorum expressio. Rex enim his regulis non adstringitur. Joan. Galli quæst. 170.

XIX. Quartò si Beneficium peratur ex causa permutationis, reticentia caterorum Beneficiorum nihil nocet impetranti. Joan. Galli ibid. Quia cum præcedenti Beneficio se abdicet, non augetur numerosiore quàm antea Beneficio apud Papam. Tutiùs tamen sibi consulat, si cætera recenseat Beneficia, ad præcavendum etiam cavillationes & injusta litigia.

XX. Si clausula apponatur in Signatura, quod obstantia oratori habeantur pro expressis, poterit omissio ista suppleri in Bullis, modò jus non sit alteri quæsitum. Et ista clausula de stylo Curie in Signaturis apponi solet.

XXI. Sextò justa & probabilis ignorantia facti impetrantem excusat, ut si Beneficium tacuerit quod nondum acceptaverat, & sibi collatum ignorabat. Id exprimit cap. *Gratia*, de rescript. in 6. Juris autem ignorantia, & procuratoris culpa minimè excusant. Gloss. in cap. *Si motu proprio*, de præbend. in 6.

XXII. Septimò Beneficium alteri Beneficio unitum, ut est Præbenda Canonici unita. Expressio enim principali veniunt accessoria. Rota decif. 19. in antiquis. Rebuffus in Concord. tit. de collationib. §. 1. Deselva p. 3. quæst. 17.

XXIII. In supplicatione debent explicari qualitates vacantis quod petitur Beneficii, locus, diocesis, titulus, redditus annui, si Beneficium sit curatum, aut non, si Dignitas, si Personatus, si sit Ecclesiæ Cathedralis, cap. *Ad aures*, de rescript. cap. *Quavis*, de præbend. in 6. Erronea tamen annui valoris expressio nihil nocet, & juxta stylum Curie sufficit

D d expressio

expressio communis valoris. Idque præsertim obtinet in Gallia, ubi Regula de exprimendo valore creditur introducta ad taxandas annatas, quæ non recipiuntur in Gallie Regno, nisi quoad sola Beneficia Conscriptoria. Si dixerit orator esse Beneficium curatum, quod tamen est simplex, non obtabit hic error; quia Papa illud facilius contulisset ut simplex, cum contulerit ut curatum, Rota decis. 563. in antiquis.

XXIV. Quando Beneficium est jurispatronatus, id exprimi in supplicatione necesse est, sive sit jurispatronatus Ecclesiastici ac Clericalis, sive Laicalis. Ratioque est, quia juri laicali Papa non derogat, can. *Decernimus*, 16. quæst. 7. Juri verò Clericali non præsumitur velle derogare, nisi hoc fuerit in supplicatione expressum & postulatum, cap. *Dilectus*, de offic. Legat.

XXV. Mentio quoque facienda est obstantis consuetudinis, Statuti, Indulti, & si Beneficium sit electivum aut reservatum, sive generali, sive particulari reservatione. Rota decis. 257. in antiquis. Alioqui enim Papa non censetur his voluisse derogare, cap. *Cum in illis*, de præbend. & cap. *Cum in aliquibus*, de rescript. in 6. Item si Beneficium pertineat ad familiarum Papæ vel Cardinalis, id necesse est exprimi, quia Cardinalibus indultum est ut de Beneficiis familiarum suorum provideant. At Papa non censetur velle derogare reservationibus, indultis, aliisque privilegiis, nisi fuerit expressum.

XXVI. Si Beneficium datum sit in commendam, facienda est oratori qui petit de eo provideri, Commendæ mentio, sive illa sit ad tempus, sive ad vitam. Alioqui non censetur Collator velle commendam revocare, & Commendatario præjudicare. Deselva p. 3. quæst. 11. num. 14.

XXVII. Si petitum Beneficium sit regulare, & supplicator sit Secularis; aut ex adverso, si Regularis petat Beneficium seculare, hoc discrimen est necessarium in supplicatione exprimendum. Cum enim hæc ambo Canonibus prohibeantur, nunquam censetur Collator his voluisse derogare, nisi contrarium per disertam horum impedimentorum expressionem comprobetur. Idemque statuendum, si Regularis regulare quidem Beneficium, sed diversum à suo Ordinis ac instituti, sibi postulet conferri, cap. *Cum de beneficio* 5. & cap. *Cum singula* 32. §. *Prohibemus*, de præbend. in 6. Non enim confundenda sunt diversorum Ordinum aut Monasteriorum jura, & singuli Monachi suis Monasteriis sunt adscripti.

XXVIII. Ordinarii provident Ecclesiis nullâ supplicatione correctâ. Papa verò, vel Legato necesse est fieri in scriptis supplicationem. Ordinarii item provident expeditione Literarum, in quibus præmissis proprio nomine & dignitate, salutant nominatim Clericum provivum cum suis qualitatibus designatum: ejus bonos mores & habilitatem commendant, quibus meritis adducti Beneficium seu Ecclesiam expressione tituli & loci & modi quo vacat, designatam prænominato conferunt cum suis omnibus juribus

&

& pertinentiis. Quapropter omnibus & singulis personis Ecclesiasticis, necnon publicis Notariis & Tabellionibus mandant ut præfatum provifum facto accessu ad eandem Ecclesiam inducant in Beneficii possessionem, amoto quolibet injusto detentore. Denique clauduntur Literæ clausulâ istâ: *In quorum omnium & singulorum fidem presentes literas collationis & provisionis fieri, & per Secretarium nostrum infrascriptum subscribi & publicari fecimus ac mandavimus, nostrique sigilli magni jussimus appensione muniti. Datum Aquissectiis, die 6. Martii, anno 1650. presentibus testibus Joanne Luro Presbytero, & Petro Ruino mercatore, vocatis testibus ad premissa. Ludovicus Bretellus Archiepiscopus Aquensis. De mandato Illustrissimi Domini Archiepiscopi: Jacobus Faber Secretarius.*

XXIX. At verò apud Papam vel Legatum circa Gallicana Beneficia jus solâ Signaturâ quæritur, quæ ad supplicationem apponitur, & scribitur in papyro sine ullius sigilli appositione. Cæteris verò in locis servanda est Cancellariæ regula 28. declarans Signaturam sine Bulla nullam facere fidem. Ipsa verò Bulla scribitur in membrana, & sigillo munitur. Sed in Gallia non recurritur ad Bullas post obtentam Signaturam, quæ sufficit apud nos ad Beneficii possessionem impetrandam, & sic evitantur magni sumptus. Verumtamen ad Consistorialia Galliæ Beneficia Bullæ necessaria sunt.

XXX. Ad evitandam falsitatem vel fraudem novissimè constitutum fuit Edicto Ludovici XIV. mensis Aprilis anni 1667. ut nulla fides habeatur Signaturis, Bullis, aliisve Romanæ Curie expeditionibus, nisi verificatae sint duorum Nummulariorum, sive Expeditionariorum certificatione ad ipsum originale scripta, tit. 15. art. 8. ejusdem Edicti.

XXXI. In Gallicano foro istud usu receptum est, ut si Datarius latitet, aut librum Datarum exhibere recuset, neque velit parvam datam postulantem concedere, ipsa ejus evasio & negatio pro Data sumatur, modò de recusatione illius constet per assertionem sive Apostolici, sive Regii Notarii, duobus testibus roboratam. Pastor libro 2. de Benefic. tit. 1. num. 5.

XXXII. Jus verò illud per Datam quæsitum conditioni subjacet, Si impetrans intra præfinitum tempus oblatâ supplicatione, signaturam Colatoris, & gratiam obtineat; cujus conditionis defectu fit caducum. Id tempus olim mense finiebatur apud Legatum, & quatuor mensibus apud Sanctissimum. Sed hodie in Gallia non nisi bimestri definit apud Legatum, & semestri apud Papam, juxta Regis Henrici II. Constitutionem, quâ tempus insinuationis Literarum Beneficialium eodem spatio circumscriptur. Rebuffus lib. 1. Praxis, tit. de parva data, num. 3.

XXXIII. Insuper caduca fit Data morte impetrantis, aut capitis diminutione, quæ est juridica infamia, aut superveniente excommunicatione. Data quippe ipsa nihil attribuit juris in re, sed tantum ad rem, quem

quemadmodum simplex electio, aut Patroni presentatio. Ideirco ante signaturam obtentam impetrator Datae nihil prorsus agit cedendo, aut in alterius gratiam renuntiando. At vero morte Papae aut Legati, Datae ab his concessae non fiunt caducae, quia Dignitas nunquam deperit, cap. *Quoniam*, de offic. judic. deleg. & l. *Quod Principi*, D. de legat. 3. Sed solent literae a successore expediri, commemoratione facta Datae anterioris, a qua tempore retroacto vires sumunt: quemadmodum Papa aut Legato mortuo post Signaturam concessam, literae solent a successore expediri juxta tenorem Signaturae, in forma, *Rationi congruit*.

CAPUT XXII.

*Recensentur ea quae post provisionem Beneficii
facienda sunt.*

I. O S T habitam de Beneficio provisionem debet curare provisor, sive a Papa vel Legato, sive ab Ordinario, ut haec provisio inferatur in Acta publica apud Tabularia illa, quae Gallicè vocantur *Greffes des insinuations*, stabilita ab Episcopis intra suas Dioeceses, juxta Edictum Henrici II. anni 1553. art. 1. Et si quando iisdem provisionibus duo plurae diversis in Dioecibus sita Beneficia collata fuerint, fieri debet insinuatio, Gallicè *l'Enregistrement*, in tabulariis totidem dioecesium, quot fuerint collata dissita hujusmodi Beneficia, ut ibid. edicitur, art. 2. Hac vero insinuatio, si provisio fuerit expedita in Romana Curia, facienda est intra sex menses a die provisionum computandos, d. art. 2. Sed si facta sit provisio per Legatum, vel Ordinarium, debet insinuari intra duos menses, art. 4. ejusdem Edicti. Sed si provisor fuerit de Beneficio in ipso loco ubi constitutum est illud insinuationum Tabularium, necesse est fieri hanc insinuationem intra dies octo ab ipsius provisionis data, d. art. 4. Theveneus scribens in hoc Henrici II. Edictum sapienter admonet, non ideò vacare Beneficium, si intra praescriptos illos temporum terminos omissa fuerit insinuatio, sed facile istam purgari moram depromendo ex Cancellaria Regias restitutionis Literas adversus temporum lapsum.

II. Secundo loco curandum est, ut publicetur resignatio facta in Curia Romana intra sex menses, facta vero extra Curiam Romanam intra unum mensem a die resignationis admittae, secundum Galliae Praxim, quanvis alibi, juxta quod exprimitur in Regula de publicandis resignationibus, computandum sit utrumque, & mensis, & semestris tempus a die, seu a Data ipsius